



## Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1942"

Személy

Szerző:

Cím: *Hogyan „fedezték föl” a külföldiek Budapestet*

Forrás:

*Essé / Kivonat*

(Hely)

(Idő)

# Hogyan „fedezték föl” a külföldiek

## BUDAPESTET?

**Markos Béla cikke a lokálpatriotizmusról és arról, hogy a külföldiek hívták fel a budapesti tömegek figyelmét Budapest szépségeire...**

Markos Béla, a fővárosi Idegenforgalmi Hivatal igazgatója a *Városok Lapja* legutóbbi számában érdekes cikket írt *«Városaink és az idegenforgalom»* címmel. Ezeket mondja: *«Lokálpatriotizmus és idegenforgalom különös kapcsolatban állanak egymással. Előbb az egyik, utóbb a másik, vagy fordítva: de mindenesetre együtt járnak.*

Lokálpatriotizmus nélkül aligha várhatunk idegenforgalmat — ám ha sikere van

az idegenforgalomnak, szaporodni fog a lokálpatrióták száma is.

Mert ugye: miért jönnének az idegenek oda, ahol mi magunk csak imel-ámmal, gyökértelenül tengődünk? és hogyan tudjuk őket meggyőzni

olyan szépségekről, amikben magunk se hiszünk? — de viszont hogyan szeretnénk meg mi is valamit a magunkéból, amit a művelt külföldiek szemében kívánatosnak vettünk észre?

A külföldi példák jobbára az első kapcsolat mellett szólnak. A századforduló jelentéktelen német, osztrák, svájci vagy francia falucskáit a lelkes lokálpatrióták Verschönerungsvereine-jei és Syndicát d'Initiativ-jei tették virágzó, keresett világfürdőkké s lokálpatrióták szepítették, rendezték és fejlesztették nagyvárosokká s föld összes városait is.

Nálunk csaknem fordítva történt.

**Amikor még kinevették a lokálpatriótát...**

Mi, magyarok túlságosan szigorú ítélőiek, túl szerények és túl elfoglaltak voltunk mindannak kárára, ami a sajátunk volt. Szerettük bírálni, elítélni, lekicsinyelni: a nagyhangú, szigorú kritikusok között ezért nem jutott szóhoz a serényen építő, szemérmes lokálpatriotizmus.

Olyan idők is voltak, amikor egyszerűen lenézték vagy kinevették a lokálpatriótát.

Ő volt az a kiesinyes, szék-látóköri, mucsai kispolgár, aki nem lát túl a saját faluja határain, aki fel sem tudja fogni a külföld mögött való reménytelen elmaradottságunkat.

Budapestnek, a hirtelen naggyáfejlődött világvárosnak is át kellett élnie ezt a korszakot.

A pestieknek porosak voltak a pesti utcák, koparak a budai hegyek, kormosak, füstök a Dunát szelendő hajók, ölmos-szürke a város fölé boruló égbolt s egyre-másra csak az hallatszott, hogy ez is, meg az is milyen más, mennyivel szebb, mennyivel tökéletesebb Párisban, Londonban vagy Bécsben.

Nem is olyan régen bizony még kevesen voltak Budapest igazi barátai.

*Ez a sokfelől összeverődött nagyvárosi polgárság vagy közönys volt, vagy a külföldet istenítette — vagy hazavagyódott gyermekkorra elhagyott vidéki otthonába, ahol — mikor még ott élt — elmulasztotta lakálpatriótának lenni.*

Azok a kevesek azonban, akik őszintén szerették a várost, megszerzésére hatalmas munkába kezdtek s megszerzésére meggyőződéses, lokálpatrióta propagandával megpróbálták megnyerni a külföldieket.

És ekkor történt a csoda. Megérkeztek a külföldiek, megálltak a Dunaparton, megbámulták azt az egyedülálló panorámát, amit nem mutat egy nagyváros sem széles e világon, megkóstolták a konyhánkat, megízlelték borainkat, megpróbálták az életünket — s nem tudtak betelni vele.

A budapestiek nagy tömegeit a külföldiek tanították meg arra, hogy milyen szép is ez a város, s ma már meggyőződéses lokálpatrióták tolonganak a tavaszi Dunaparton.

Nem tudom, Pest példája hatott-e az ország más részeire is, vagy a budapesti látogatók elragadtatásában esz-

melt magára a magyar vidék, da ma már onnan is egyre erősebben, egyre több meggyőződéssel szólal meg a helyesen értelmezett lokálpatriotizmus. Az, amelyik megbecsüli a saját értékeit, de világviszonylatba állítva pontosan le is méri azokat s rangsorba helyezi ennek az országnak, ennek a nagyvilágnak többi, hasonló kincsei közé.

Nem lehet olyan kicsi értékünk, amit nem volna érdemes szerelnünk: hiszen a miénk — s nem lehet világviszonylatban olyan jelentéktelen sem, hogy ne találhatnánk meg azt a kört, amelyik számára rendeltetve van.

Magyarországon ma már, hála Istennek, sokan gondolkoznak így. Legutóbb olvastuk Komárom város és Komárom vármegye illetékes urainak felemelő lokálpatriótamegnyilatkozását a város és a vármegye idegenforgalmi lehetőségeiről. Boldog lehet az a vidék, amit ennyi szeretettel, ennyi hittel és lelkesedéssel kormányoznak. Boldog és reménykedő.

Mert az alkotó lokálpatriotizmus nemcsak idegenforgalmat hoz, hanem jólétet is.

Markos Bélának igaza van. Valóban a külföldiek fedezték föl Budapestet.